

Milvoku Latviešu Ev. Lut.
Sv. Trīsvienības Draudze
1853 N. 75th Street, Milwaukee WI 53213

Latvian Ev. Luth. Holy Trinity Church in Milwaukee
Tel.: (414) 258-8070
www.milwaukeedraudze.org

Mācītāja - Pastor
arch. Lauma Zušēvica
Tel.: (414) 421-3934

Priekšniece - President
Sandra Kalve
Tel: (414) 536-0358

DRAUDZES VĒSTIS

Nr. 3a (27. gads) 2015. gada jūnijs - augusts

ATSKATOTIES UZ KONSEKRĀCIJAS NOTIKUMIEM

IEDVESMOTAIS DZĪVES CEĻŠ

Mācītājs Edgars Ķiploks reiz rakstīja ka modernais cilvēks pret brīnumiem ir rezervēts, un to nesen personīgi piedzīvoju. Kad gatavojos intervijai ar Arch. Laumu Zuševicu, manās rokās negaidot nonāca grāmata, kura bija paredzēta sūtīt uz Latviju 6. februārī, bet tas netika izdarīts. Tad puspaketā grāmatu kaste bija uz kādu laiku noklīdusi, bet to tad atkal atradu, kad nāca nākošā paku sūtīšana uz Latviju. Biju priecīga par atrastām grāmatām, un kad citi paketāji bija aizgājuši mājās no baznīcas, apsēdos kamīna telpā un domāju apskatīšu atrastās grāmatas. Mana uzmanība pievērsās grāmatai ar virsrakstu “Nāc man līdz!” (publicēta 1990. g.). Priekšvārdā E. Ķiploks paskaidroja, ka bija izsūtījis vēstules visiem ev. lut. mācītājiem, dzimtenē un ārpus tās, kuri stājušies darbā pēdējos 60 gados “lai sakopotu liecības par to, kā šis aicinājums saklausīts un īstenots.” No 234 vēstulēm, E. Ķiploks raksta, ka saņēma tikai 73 atbildes, un tās tika iespiestas minētā grāmatā. Nepacietīgi sāku šķirstīt grāmatu, kur redzēju pazīstamus vārdus: Arch. A. Lūsis, E. Putniņš, V. Vārsbergs, V. Bitēna, un Lauma Lazdiņš Zuševics. Man grāmata noslīdēja klēpī, skatījos klusā, krēslainā baznīcā, un bija tāda dīvaina sajūta. Vai vārds “sagadišanās” pareizi apzīmē notikušo? Kāpēc ir tik grūti lietot vārdu “brīnums”? Gatavojoties uz interviju, vairākas reizes pārlasīju Arch. L.

Zuševicas liecību (jāpiemin ka Arch. L. Zuševica bija tikai viena no četriem jaunākiem garīdzniekiem, kuri atbildēja E. Ķiplokam). Liecība, kuru Arch. L. Zuševica uzrakstīja vairāk kā 25 gadus atpakaļ, dod ieskatu, cik agrā jaunībā viņa izjuta ticības spēku, un kādus stingrus pamatus viņa guva no savas mātes, tēva un baznīcas. Savā liecībā, Arch. L. Zuševica raksta, ka viņa jau bērnībā sākusi pierakstīt savas domas, cerības, un sirdssāpes, un ka šie ieraksti kļuva

par sarunām ar Dievu, ko jau toreiz Arch. L. Zušēvica apzīmēja kā “manu Mierinātāju, Pestītāju, Stiprinātāju, un Mīlestības Iedvesmotāju”, un tos pašus vārdus viņa lieto vēl šodien. Arch. L. Zušēvica piemin, ka māte bija tā, kura mācīja viņai ticēt no sirds un dvēseles pilnā pašlāvībā. Tēvs bija tas, kurš ne tikai mācīja viņai, bet uzsvēra, ka “vārdi ir lēti”, un “piederība Kristum ir jāsteno ikdienā un visā dzīvē, ne tikai baznīcā”. Jāpiemin, ka šie tēva vārdi,

manuprāt, vislabāk raksturo to mācītāju, un tagad Archibīskapi, kuru esmu iepazinusi un cienījusi jau 30 gadus. Toreiz, kā tagad, Arch. L. Zušēvica apzīmē Bībeli kā savu dzīves ceļarādītāju un “rokas grāmatu”. Ja kādam šis apzīmējums neliekas pietiekoši cienīgs Bībelei, tad ir vērts pārdomāt, kā tieši šāds dēvējums atgādina mums, ka Bībelei vajadzētu būt tikpat svarīgai mūsu dzīvē pirmdienas rītā kā svētdienas rītā, kad to bijīgi klausāmies. Viens no Arch. L. Zušēvicas mīļākiem izteicieniem ir, ka cilvēkiem, kuriem Bībele krīt čupā, ir cilvēki, kuru dzīves tik bieži nekrīt čupā.

Savā liecībā Arch. L. Zušēvica stāsta, ka bērnībā Klīvlāndes apvienotā draudze kļuva par viņas otro dzīves vietu un ģimeni. Viņa izteica Dievam pateicību par to, kā arī par jauno draudzes mācītāju I. Gaidi, kas radīja “iespējas viņai augt un attīstīt savu ticību Dievam un sev”. Uz jautājumu, ko vārds “draudze” nozīmē viņai šodien, Arch. L. Zušēvica atbildēja “paplašināta ģimene”. Viņa lietpratīgi pieminēja, ka draudzē, tāpat kā ģimenē, ir reizes kad cilvēki nesaprotās, bet ar Dieva palīgu, šādas nesaprašanās ir pārvaramas, ja kopā pie tām piestrādājam.

Visai intervijai cauri izskanēja Arch. L. Zušēvicas ticība un pateicība Dievam, un vēlēšanās dalīties ar šo svētību. Bija laiks, kad Arch. L. Zušēvica nebija droša, vai viņu kā sievieti, ordinēs un ļaus kalpot latviešu baznīcā, bet tad nāca Arch. Lūša aicinājums kalpot. Arch. L. Zušēvica, savā liecībā, piemin ka ne mirkli nav šaubījusies, ka Kristus nevēlētos ka viņa par Viņu

sludina, un balsta šo pārlicību ne tikai uz savu izjusto aicinājumu, bet arī uz Bībeli. Jāpiemin, kaut arī Arch. L. Zušēvica pati par to nerunā, ka viņa studijām izpelnīja pilnu Danforth stipendiju vienā no visievērojamākām universitātēm ASV (Yale Graduate School), un ieguva M.A. un M.Ph. grādus, izvēlēties kā savu specialitātes lauku Jauno Derību, un agrās kristietības vēstures lauku. Savās studijās viņa nāca pie slēdziena, ka “...vienu interpretāciju vai domu kustību, drīz vien nomaina citas, bet Dieva Vārds pastāv mūžīgi!” Jau 25 gadus atpakaļ Arch. L. Zušēvica izteica domu, ka visi viņas interpretācijai nepiekritīs, bet ka viņa no sirds ir jutusies kā Pēteris deklarējot “...mēs nevaram nerunāt par to, ko esam redzējuši un dzirdējuši” (Apust. darbu gr. 4, 20). Jau 25 gadus atpakaļ Arch. L. Zušēvica arī apzinājās, ka cilvēku domas nevar mainīt kādi teoloģiski argumenti, bet to var ar lielu pacietību un darbu. Tieši daloties ar savu ticību un nemītīgu darbu pēdējos 30 gadus Milvoku draudzē, Arch. L. Zušēvica izpelnīja lielo, sajūsmu pilno atbalstu no draudzes viņas Archibīskapes kandidatūrei.

Šodien Arch. L. Zušēvica uzskata par savu pienākumu vairojot vienotību baznīcā, uzturot attiecības un atbalstot savus amatbrāļus un māsas. Tāpat ir cerība ka, attīstot LELBĀL misijas fondu, būs iespēja sniegt garīgu atbalstu tautiešiem, kuri šobrīd ir izkaisīti pa visu Eiropu – Londonu, Briseli, Dublinu, u.t.t. – jo šo tautiešu skaits ir tūkstošos. Arch. L. Zušēvica uzsvēra, cik svarīgi ir palīdzēt cilvēkiem atklāt Dieva mīlestību, gūt atziņu, ka dzīve ar Dievu ir daudz pilnīgāka, un ka Dieva vārdos atrodas mūžīga patiesība. Tikpat svarīgi ir arī piedalīšanās bērnu un jauniešu audzināšanā. Arch. L. Zušēvica atgādina, ka Dieva vārds mums katrā laikmetā un vēl arvien uzrunā, un dod cerību, ka nožēlojot grēkus, var uzsākt jaunu dzīvi. Piederība Kristum ir jāsteno ikdienā un visā dzīvē, ne tikai baznīcā vien.

Kopš viņa ir uzņēmusies savu jauno amatu, Arch. L. Zušēvica jau ir apceļojusi Lielbritāniju, Norvēģiju, un Vāciju. Viņa devās uz Norvēģiju, lai piedalītos Pasaules Luterāņu Federācijas vadītāju sapulcē. Viņa stāsta, ka šodien ir jāapsver, kā mūsu baznīca iedēras Pasaules Luterāņu Federācijā, kur sastrādājas Luterāņu baznīcas no visas pasaules. Viņa uzsver, ka, liekot spēkus kopā ar šo lielo organizāciju, var nest svētību mūsu tautai un baznīcai.

Ticība, mīlestība, un kalpošanas prieks raksturo mūsu Arch. L. Zušēvicu, un to vislabāk izsaka viņas pašas vārdi: “var pietrūkt laika un līdzekļi, bet nedrīkst pietrūkt gribas spēks”.

Maija Strēlnieks

KONSEKRĀCIJAS DIEVKALPOJUMA IESPAIDI

Sandra Kalve: Kas man visvairāk palika atmiņā no Laumas koncekrācijas? Laikam tas, ka visapkārt jutās, ka ir klāt Svētais Gars, apkārt un mūsos pašos. Tāda vienotības sajūta bija sajūtama, jo sevišķi, kad piebrauca autobusi no Čikāgas un Indianapolises. Ar kādu lepnumu saņēmām mūsu pašu cilvēkus, ko esam gan Sinodēs satikuši, gan ar kuriem esam Garezerā kopā bijuši - māsas un brāļi vienoti Kristū. Visvairāk kaut kā sirdi aizskāra tas, ar kādu neparastu vai varbūt nesagaidītu mieru sirdī un pašā Dievam, Lauma atbildēja 'jā' uz jautājumu, vai ir gatava būt mūsu gans. Iespaidu daudz!)

Mācītāja Aija Graham: Lai cik egoistiski tas izklausīsies, man lielākais pārdzīvojums bija brīnums par to, kādēļ es tur esmu. Ka Dievs mani tā vadījis, brīnišķīgi vadījis, ka es esmu tur, tik īpašā un svētā brīdī. Ka neesmu to pelnījusi. Tas man bija pirmais. Un otrs, kad sadēvās visi rokās, man pretī stāvēja Ivars un viņam asaras bira un mēs abi tik dziļi saskatījāmies un sajūtām viens otru. Tie man dziļākie brīži.

Inta Veldre: Kad skaidroju, ka veidojot ķēdi, mēs visi svētīsim māc. Laumu, Vita Levar teica, ka viņai uznāca zoss āda, un tamdēļ uz brīdi es apstājos un apsvēru šī momenta vareno svētību. Māc. Lauma vienmēr cenšas vienot locekļus, tā veidojot draudzi un to viņa arī paspēja savā vislielākajā dienā.

Valdis Kalve: Visa diena bija savīļņojoša, daudz iespaidu, piedzīvojumu, bet, ja man jāizvēlās viens, tad bija ļoti emocionāli sēdēt blakus, celties izrādot cieņu garīdzniekiem ienākot un to darīt ar mammu un Kreišmaņa kundzi, jo tā bija tā paaudze, kas šo baznīcu cēla un tagad varēja piedzīvot tās kulmināciju.

Jānis and Aija Ozoliņš: At Pastor Lauma's ordination to Archbishop, Sunday, April 19th, we felt the Holy Spirit and saw it also on Lauma's face. What a blessed day!

Aija Burģele: Man tai diena laimējās, paldies māc. Visvaldim un Hildai Rumpēteriem, ka sēdēju tik tuvu pie altāra, ka varēju visu labi redzēt un dzirdēt. Kad bija laiks māc. Laumai izteikt, ka viņa pieņem šo jauno amatu, viņa teica "Jā ar Dievu palīgu" tik skaidrā, drošā balsī. Tā nedrebēja no bailēm, jeb no nerviem, tā bija droša un noteikta un skanēja pa visu baznīcu. Tad es sapratu, ka viņa zin, ka Dievs ir viņu izvēlējis par šo amatu, ar draudzes palīdzību, un viņai nav ko baidīties, bet tikai iet uz priekšu ar lielu sajūsmu un prieku.

Dzintra Muša: Koncekrācijas dievkalpojumā es biju neizsakāma prieka un pateicības pilna par otru cilvēku, māc. Laumu, kura izstāro tādu prieku un mīlestību, kalpojot Dievam. Pirmo reizi, kad satiku māc. Laumu, zināju ka viņa ir patiesi Dieva izredzēta un svētīta šim amatam. Manā pietiekami garajā mūžā (80 g.) esmu satikusi un dzirdējusi daudzus mācītājus, kā bērns Latvijā, jau padsmīt gadus un sevišķi vairākās bībeles vasaras nometnēs Vācijā, kur bija vienkopus daudzi mācītāji, un šos visus gadus Amerikā. Starp visiem šiem mācītājiem, māc. Lauma ir manā uzskatā iemiesojums kā mācītājam ir jābūt. Es izjūtu archibiskapes Laumas prieku šajā vēsturiskajā momentā, ko viņa ar savu mīlestību uz Dievu ir tik bagātīgi dalījusi ar mums visiem.

Sarmite Greenwood: Mans vīrs Bob's man seveda blakus kad Laumu ievēda baznīcā. Vīns man teica kad Lauma izskatās ka "the blushing bride". viņai bija tik skaists smaids un "such a look of joyful anticipation". We too were like awaiting the "Blushing Bride". I looked to over to the next aisle and noticed Ivars and Laumas daughter across the aisle from us. They had the same expression on their faces except with additional pride in their look!

Māra Šlesere: Dziedot dziesmas ar visiem latviešiem kopā, kamēr trompetē un instrumenti spēlēja un skanēja bija vienreizējs piedzīvojums!!! Bet vēl vairāk klausoties un vērojot mūsu pašu Laumu saņemot svētību un dodot solījumu bija viens no vissvētīgākiem piedzīvojumiem, ko esmu kādreiz piedzīvojusi. Dievs un Svētais Gars bija klāt!!! Nezināju ko sagaidīt! Zināju, ka būs spilgtas atmiņas, bet tomēr nezināju, ko sagaidīt. Biju ļoti parsteigta redzēt tik daudz ciemiņus no visas pasaules klāt: no Zveidrījas, no Anglijas, Īrijas un pašu mūsu Amerikāņu Luteriskās baznīcas. Vārdi un lūgšanas konsekrācijas laikā izveidojot lūgšanas virkni bija svētības pilns. Esmu tik laimīga, ka varēju būt klāt, lai piedzīvotu šo vienreizējo notikumu. Klausoties Laumas sprediķa vārdus vienmēr paliks atmiņā, ka mūsu baznīca dzīvo katrā mūsu pašu sirdī!

Brigita Apals: Man tās dienas nozīme bija prieka un mīlestības pilna mūsu Laumai. Nebiju domājusi, ka piedzīvošu tik nozīmīgu dienu ar iespaidiem, kurus grūti izteikt vārdos. Dieva vārdi šinī dienā liekas skanēja svinīgāk kā citās svētdienās un lika daudz pārdomāt. Lai Dievs vienmēr svētī mūsu Laumu viņas darbā.

Pēteris Siltumēns: Manas domas par Archibiskapes Laumas konsekrācijas dievkalpojumu. Tas dievkalpojums bija pilns ar prieku, ticību un cerību. Prieks bija par to ka Latviešu Baznīcai ārpus Latvijas ir nākotne. Bija Dieva ticības un slavēšanas sajūta visā Dievnamā. Varēja sajust cerību ka Baznīcai ir nākotne un viņas dalībnieku skaits paliks vēl plašāks. Tā bija diena ko reti var cilvēks piedzīvot, un to nekad neaizmirsīšu.

Glenn & Vija Sommers: Your consecration was truly an amazing event. Not really an event, more of an Amazing, Joyous Experience. Watching you walk in, filled my heart with so much joy, pride, and an indescribable feeling... it brought instant tears to my eyes! I hope you know how treasured you are to all of us. You have filled our hearts with the word of the Lord, you have filled our hearts with unconditional love, you have filled our hearts with a true feeling of community, and you have filled our hearts with the wonders of God's world.

My favorite part of the ceremony was the laying on of hands. We all came together with blessings for you. I hope you felt in your heart how much we all love and care for you, and how we hope and pray this journey will be an incredible one for you as you reach out and help to so many more people. As I type this, tears come to my eyes yet again, for it truly was one church coming together for their shepherd.

So much of your day was simply amazing. The melody "Lauma" was beautiful, just as you are. The melody was very soothing, very symbolic as you have an incredibly soothing way of helping people.

I also enjoyed watching your family; their smiles were ear to ear. They were so proud of you and couldn't contain their joy. And I also want to add that your mother's dzelten maize was out of this world - Heavenly tasting. Please tell her that, it was truly enjoyed. :-)

And of course this was an historic event! The first woman to be elected as archbishop!!! You have worked so hard, so tirelessly, given so much to so many, it was great to see that reflected in your election to Archbishop. Congratulations!!!!

I don't really know how to express this, but you do truly mean so much to me, my family, to everyone who knows you. Again, I find myself in tears as I think of how much of a blessing you are to us.

People came in from around the world to support you, in your new role as archbishop. Hopefully all the love that you have given us, was returned to you tenfold on that day,

Your consecration was a very special, historic day, filled with joy, love, and hope. We were so honored to be able to be there to watch you, and support you.

Best wishes on your new journey, travel safe, please know that our hearts and prayers go with you everywhere, we love you so very much!

Tija Abuls: Optimistiski noskaņoti cilvēki, un tas noteikti ieskaita Laumu un mani, bieži saka 'būs labi'. Man ļoti gāja pie sirds pirmā rinda jaunā draudzes dziesmā ko rakstīja Vilis Kolms - "Nebīsties! Tev saka Jēzus." Kad visi klātesošie šo dziedāja man nāc prātā cik svarīgi ir uzticība Dievam. Man likās, ka caur šiem vārdiem, tieši kad mēs tos dziedājām, Dievs runāja ar mūsu jauno archibīskapu Laumu, dodot viņai spēku un izturību jaunam darbam. Bet arī mums, mūsu Baznīcas draudzes locekļiem, jāatcerās uzklaut ko Jēzus mācīja un kopā, archibīskapes Laumas vadībā, uzticēties, ka viss labi būs.

Aina Venta: Esmu draudzes altāra puķu kārtotāja. 19. aprīlī biju priecīga, kad varēju likt kalla lillijas uz altāra. Tās bija, tajā laikā Archibīskapes electas, mīļākās puķes.

2015. gada 19. aprīlī, archibīskapes Laumas konsekrācijas dievkalpojumā tika nolasīts Jāņa ev. 15: 1, 5 – 9. Tekstu te ievietojam, jo šī Kristus mācība dažreiz pieminēta viņas sekojošā sprediķī.

"ES ESMU patiesais vīnakoks, un Mans Tēvs ir dārzkopis... ES ESMU vīnakoks, jūs esat zari. Kas Manī paliek un Es viņā, tas nes daudz augļu, jo bez Manis jūs neko nespējat darīt. Kas nepaliek Manī, tas ir kā zars, kas tiek izmests ārā un sakalst. Tos savāc un met ugunī, un tie sadeg. Ja jūs Manī paliekat un Mani vārdi paliek jūsos, jūs varēsiet lūgt, ko vien gribēsiet, un tas jums notiks. Un Mans Tēvs ar to tiks pagodināts, ka jūs nesīsiet daudz augļu un kļūsiet mani mācekļi. Kā Tēvs Mani ir mīlējis, arī Es jūs esmu mīlējis: palieciet Manā mīlestībā!"

SPREDIĶIS

Mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastība un Dieva mīlestība un Svētā Gara sadraudzība lai ir ar mums visiem! Ieklausīsimies vārdos ar kuņiem apustulis Pāvils noslēdz 13. nodaļu savā pirmā vēstulē Korintiešiem:

"Tā nu patiek ticība, cerība, mīlestība, šās trīs, bet lielākā no tām ir mīlestība."

Debestēvs, mēs lūdzam svētī mūs Tavu vārdu patiesībā, jo tā paliek – mūžīgi. To lūdzam Jēzus vārdā. Āmen.

Reiz ticības spēkā tapa mūsu Baznīca laikā, kad nebija nemaz tik viegli citus pārliecināt, ka tai bija tiesības tapt. Mūsu Baznīcas dibinātāji ticēja: atbrīvotai, neatkarīgai Latvijai bija vajadzīga sava Baznīca, ar īpašu uzdevumu un atbildību pret latvju tautu. No paaudzes paaudzē mūsu Baznīca ir apzinīgi centusies izpildīt Kristus uzticēto misiju un tā ir nesusi augļus Dievam par godu, tik daudziem par svētību! Kaŗa laikā, bēgļu gaitās; pasaules malu malās dibinot draudzes, dievkalpojumos pateicamies par Dieva žēlastību, un ticībā apliecinājam savu piederību Viņam un latvju tautai.

Kad Dievs vēlreiz svētīja Latviju ar atjaunotu brīvību, radās jaunas iespējas, mērķi, izaicinājumi, grūtības – daži sapņi – palika un paliek ticība. Ar pateicību pieminām tos, kas pirms mums ir tik uzticīgi kalpojuši un visus mudinājuši ticēt Kristus apsolījumam: *"Es dzīvoju un jums ar dzīvot būs!"* - kamēr Dārza kopēja pats lems citādāki - ne mēs! Ticībā paliekot mūsu Baznīcā ir izauguši vairākas paaudzes, daudz no jums, arī es! Savās draudzēs esam atraduši vietu sev – un savām ģimenēm! Mēs esam atklājuši, ka kaut esam tik dažādi, tā ir Dieva svētība un mēs varam būt vienoti – ne vienādi, bet vienoti Viņā. Šī diena arī apliecina, ka mēs piederam Vienam, patiesam vīna kokam vai esam tas zars, kas Kristus dzimšanas svētkus svin Austrālijas vasaras karstumā, vai Kalgarijas aukstumā.

No pasaules malu malām sabraukuši, jūs ienāciet svešā dievnamā – bet kaut kā jūtaties kā mājās! Mīnu, ka jūs ieraudzījat pazīstamas sejas – pāri pretīm, dievnama altāra otrā pusē. Vidū krusts. Tā zīme, kas apliecina, kādēļ mēs te esam. Sniedzoties pretīm cits citam –jūs lūgšanā cits citu tuvinājāt Dievam - un arī man, - un es par to no sirds jums pateicos, arī tādēļ, ka tas prasīja darīt ko jaunu, pat no balkona lejup laist tautiskās jostas, lai visi būtu vienoti! Un vēl kas jauns? Mēs pārvarējam bailes – vismaz es - no *livestreaming* – un televīzijas ekrāniem. Zinājam, jābūt vienotiem arī ar tiem, kas no attāluma lūdz ar mums cerībā, ka vēl ilgi arī mūsu Baznīca nesīs ticības augļus.

Tā nu paliek cerība. Un ne tikai tādēļ, ka Jēzus ir mūsu kristīgās cerību piepildījums un pamats, bet arī tādēļ, ka Viņš cer uz mums! Kā Viņš mācīja: "Mans Tēvs ar to tiks pagodināts, ka jūs nesīsiet daudz augļu un kļūsiet mani mācekļi." Kļūsiet! Kā Kristus sekotāji un kalpi mēs topam un pārtopam, arvien augam un atjaunojamies Viņā, caur kuņu plūst Svētā Gara spēks un dāvina augļus, kas tik nepieciešami cīņai pret grēku, naidu, ļaunumu, netaisnību vai vienaldzību. Galatiešiem Pāvils uzskaita šādus augļus:mīlestība, miers, prieks, izturība, krietnums, labestība, uzticamība, lēnpratība, savaldība, - kādreiz gribētos pielikt drosmi, iecietību, patiesīgumu, viesmīlību, pateicību, pīrāgu!

Nu, varbūt ne burtiski, bet vai tas, ka tik daudzas mīlās, devīgas rokas ir dāvinājušas simtiem, ne gandrīz divi tūkstošu pīrāgu nav cerības un Kristus mīlestības zīme? Un vai visa šī diena un manas mammiņas ceptās dzeltenmaizes, un Milvoku Plkv. Oskara Kalpaka skolas bērniņu izveidotās zvaigznes, kas grezno lejas telpas nav visi Svētā Gara augļi? Kā arī jūsu devīgie ziedojumi LELBĀL jaunradītam misijas fondam? Vai tās visas nav cerības un mīlestības zīmes, ka esam atvērušies tam Dieva Svētajam Garam, kas dzīvu dara! Mīlestībā.

“Kā Tēvs mani ir mīlējis, arī es jūs esmu mīlējis. Palieciet manā mīlestībā,” šie Jēzus vārdi seko līdzībai par vīna koku, kuŗa zari aug savdabīgi. Ir apbrīnojami, kā tie spēj augt stāvos kalnos un negāzties lejā! Bet tādēļ, šķiet tā zari aug horizontāli, bez galotnes, lai tie vēl ciešāki varētu turēties viens pie otra, palīdzot katram zaram panest augļu smagumu. Kas ir tas spēks, kas spēj tā uzturēt tādas savstarpējas attiecības ar Jēzu un visiem zariem? Mīlestība, kas ir lielāka, jo tā rada dzīvus augļus! Pārvērstās dzīvēs, baznīcās, kas arvien paliek ticībā, cerībā un mīlestībā – pateicībā – par to, kas ir bijis, par visu, ko šodien esam saņēmuši, par to, kas rītdien būs! Lai notiek Dieva prāts!

“As the Father has loved me, so I have loved you. Abide in my love.” Might these words of Christ reveal why the apostle Paul concluded that love is the greatest among three blessings God grants? For it is defined by Christ? And is the most genuine affirmation of our Christian faith and hope, the source of all that we need to daily remain fruitful branches of the One true vine that is Jesus. If we remain in Him, and He in us, growth is possible, and the living body of Christ – the Church – bears fruits! No matter where we might live or what changes we experience.

Recently one question has been asked of me more than once: Will you remain here, or will you be moving to your Church headquarters. Well... as some of you know, our headquarters have been transitory, but not fleeting. Abiding in faith, hope, and love we have been blessed in amazing ways.

What began with Archbishop Irbe during the time of Latvia's first years of independence, continued when Latvians fled the terror of the communists and became refugees. Archbishop Grinbergs embodied our headquarters as he bid all to abide in faith, hope, and love whether they were displaced peoples in Germany or other nations. They are not alone – abiding in Christ, the dispersion of Latvians all over the world began, and the ministry of Archbishop Kundzins began and included reminding all to never forget our obligation to our sisters and brothers in Latvia. No Latvian could feel free if their brothers and sisters were not. When he died in Seattle, our headquarters, if you will, moved to Toronto, where Archbishop Lūsis resided. What amazing transformations occurred as we witnessed the rebirth and renewal movement in Latvia take hold, even as Latvians held hands across their nation and throughout the world – in prayer and solidarity, as branches intertwined by God Himself. When arch. Lūsis died, the work of our Church continued under the tireless leadership of archbishop Elmars Ernsts Rozītis. For 21 years our headquarters, if you will, have been in Esslingen, Germany, and he worked to affirm the need to intertwine our ministry with that of other Churches all over the world. So many of you, our guests, are here today because of these relationships, and we sincerely thank you for your presence here, in Milwaukee, our new headquarters. Perhaps administratively it would be better to have one permanent place to call ‘home’, but our history speaks volumes to the truth of the impermanence of so much to which we usually attach meaning.

As those around us seek meaning and permanence in their lives, we can share what we have learned as the Latvian Ev. Luth Church Abroad. We can share what it means to abide only in faith, hope, and love – with Christ and one another! May we listen to the questions of others and seek to understand their fears and gently share God's grace and affirm that His love is sufficient – amazingly – for our God loves us irrationally. Someone in our board meeting observed that love is not rational! But Paul – a learned man – says it is the greatest gift – perhaps because it is irrational to so love as to forgive, affirm our Christian love as we share His mercy, grace, and fruits - wherever we might each abide.

Many Latvians say they are shy, like many northern Europeans. Well. . . I don't know about that, but all of us have had to look at one another in a very special way in this beautiful sanctuary – through the cross of Christ, if you will, as if, through the eyes of our Savior Himself. Seeing all things Christologically, as children of one God – branches of one vine - changes not only our perception of others, it changes us. May we as one Church ever seek and not be afraid of that kind of change, or the daily transformations in our lives. Let us always abide in Christ and His love – knowing His eyes are ever upon each of us, His children – who ultimately realize – that each and every one of us - is the headquarters of His Church! Amen.

+ *Lauma*

(mazais krustiņš vārda priekšā atvieto vārdu archibīskape)

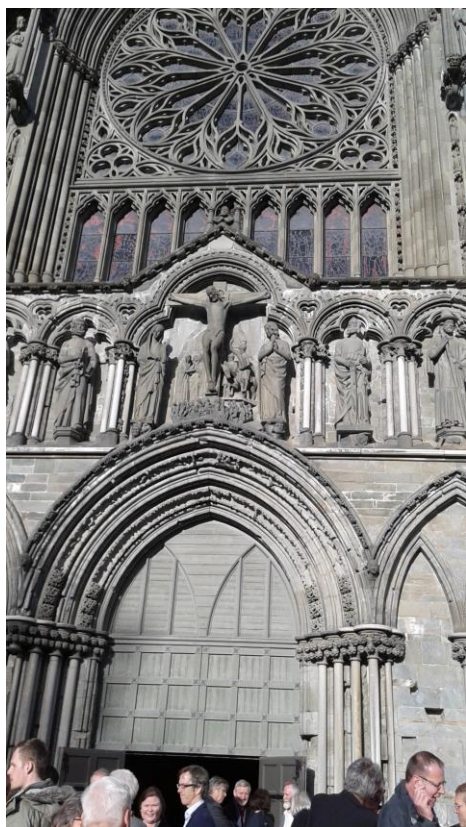

KOPSOLĪ

Nesen atgriezies no Eiropas ceļojuma. Biju Rofantā, Lielbritānijā, Norvēģijā Pasaules luterāņu federācijas sanāksmē, un Annabergā, Vācijā. Mazliet vēlāk mazliet rakstīšu par katru vietu, šobrīd kopējs novērojums, ka visur ticīgos manīju ilgas vēl pilnīgāki atsaukties Kristus žēlastības pilnam aicinājumam kalpot Dievam pāri visam, un visur līdzcilvēkiem. Latviešu sanāksmēs, jo sevišķi nesen izceļojošo vārdos atskanēja cerība, ka kopā spēsim atrast kā vairākus iesaistīt. Meklētājos manīju gatavību atvērties Dieva Gara darbībai, kaut arī netrūka ziņas, kas liecināja, mums visiem liels darbs vēl darāms. Šād tad centīšos dalīties ar darīto, pati lūdzu, lai Dievs palīdz, ka tā arī notiktu. ☺

Fotogrāfijā redzat tos, kas bijām Rofantā. Tā ir latviešu luterāņu vieta, kas atrodas ārkārtīgi skaista un interesanta māja, kuŗā var izīrēt istabas un baudīt skaisto dabu un latviešu sabiedrību netālu no "Gatwick" lidostas. Tur 9. maijā notika Latvijas ev. lut. baznīcas Lielbritānijā Sinode.

Bija klāt arī trīs mīļi viesi no Īrijas! Rofantā ļoti senā, jaukā dievnāmā Londonas draudzes locekļi pulcējās dievkalpojumiem. Todien, 10. maijā, tur pulcējāmies Ģimenes dienas dievkalpjumam. Pirmo reiz ilgos, ilgos gados atskanēja dievnama zvans! Visi bija pārsteigti un bezgala laimīgi, ka nevienam neko nesakot, to mīļš Rofantas darbinieks, brālis Kristū, bija salabojis! Rofantā arī

atrodās nespējnieku nams un todien bijām kopā no visām paaudzēm! Fotogrāfijā redzams gan prāv. Andris Abakuks, kas ir LELBL garīgais vadītājs, gan LELBĀL prezidija sekretāre Daira Vāvere un Latvijas vēstnieks Lielbritānijā, Andris Teikmanis, kas bija kopā ar mums Sinodē.

Iepriekšējā vakarā bijām kopā koncertā, kas tika rīkots atzīmējot to, ka Latvija ir prezidējošā valsts Eiropas savienībā. Lasiet vairāk mūsu Baznīcas mājas lapā: www.LELBAL.org, vai arī mūsu baznīcas "Facebook" lapā.

Tur bieži parādās arī fotogrāfijas!

No Londonas devos uz Oslo, tad uz Trondheimu. Tur pirmo reiz dzirdēju norvēģu valodu. Kad busu braucējs runāja, domāja, ka viņš dzied! Valoda skan savā torņkārtā, kā jau katra. Norvēģijā notika Pasaules luterāņu federācijas eiropu zemju sanāksme. Tā kā mūsu Baznīca atrodās pasaules malu malās, arī es tur biju, kur bijušais archibīskaps Elmārs E. Rozītis man 'ceļu sagatavoja'. Paldies viņam par to! Tā kā viņam šī bija pēdējā tāda darba sēde, viņam ar cieņu un lielā sirsnībā pateicās un apdāvināja. Pasaules Luteāņu federācijai esam piederējuši kopš tā tika dibināta un arī neskaitāmiem latviešu bēgļiem palīdzēja atrast mājvietas. Daudz klausījos, iemācījos, apbrīnoju, cik nozīmīga mūsu piederība tādai organizācijai, kas ir klāt tur, kur mēs vēlētos palīdzēt, bet nespējam. Kenjā PLF jau gadu gādā par vairāk kā 100,000 bēgļiem, Sīrijā riskē, lai palīdzētu. Kad mūsu sanāksmes laikā pienāca ziņa, ka Nepālā zemestrīces katastrofa apdraudēja, PLF ģenerālsēkretārs Martin Junge uzreiz ziņoja, ka bija bijis kontaktā ar

tiem, kas jau tur bija, un varēja uz vietas veikt tik svarīgu un kristīgu darbu. Mūsu vietā! Bet arī caur mums, kas ziedojam šai organizācijai! Lasiet vairāk viņu mājas lapā! www.lutheranworld.org 2017. gadā notiks Reformācijas 500 gadu jubileja. Tā kā šobrīd luterāņu baznīca piedzīvo lielu pieaugsmi tieši Āfrikas valstīs, PLF asambleja notiks 2017. gada maijā, Windhoek, Namībijā. Mēs varam sūtīt jauniesu delegātu – vai kāds vai kāda jums nāk prātā? Lūdzu, darait man to zināmu!

No Trondheimas uz Vāciju! Tur Baltiešu centrā Annabergā pulcējās mūsu baznīcas Vācijas Sinodē tie, kas bija sabraukuši arī no Zviedrijas un no Latvijas! Sinodes darba gaitu vadīja LELBĀL prezidija loceklis Pēteris Vīgants un prāv. Klāvs Bērziņš, kas ļoti aktīvi cenšas iesaistīt jaunus garīdzniekus! Vācijas draudzēs ir ienākušas jauni locekļi, kas ne tik sen iebraukuši no Latvijas. Likās, pārrunu laikā pacēlās tik jaukas idejas, kaut Dievs dotu, ka piepildītos cerības! Starp tik daudzām vērtīgām lekcijām un pārrunām atmiņā sevišķi palikusi viena, kad no vairākam draudzēm prasīja: ko mēs varam darīt, lai pie mums būtu vairāki dievkalpojumi! Kas gan varētu aizliegt to prieku, ko jūt arī draudzes mācītāji dzirdot tādus vārdus! Kaut kopā mēs atrastu kā palīdzēt, arī tur, kur noderētu sēklas nauda no LELBĀL misijas fonda, ka nezustu šis manītā garīgā sajūsmas gars! Dzirdējam arī no mūsu Aizputes draudzes mācītāja Vara Bitenika un draudzes priekšnieces! Labāk iepazīnāties un kopā Dievam pateicamies par iespēju kopā kalpot un nest svētību latvju tautas bērniem, kas dzīvo izkaistīti mūsu LELBĀL, Baznīcā, kuŗai, kā archibiskaps emer. Rozītis vienmēr teica: ‘saule nenoriet’!

Raugoties mazliet nākotnē? Drīz klāt ‘parastais’, bet vienmēr brīnišķīgais darbs ar jauniešiem Gaŗezera vasaras vidusskolā, sagatavošanās skolā un nometnē. Septembris drošs, ka pienāks ātri. 12. septembrī Rīgā atzīmēsim latviešu sieviešu ordinācijas 40. gada dienu! Ar Dieva palīgu būs klāt māc. Vaira Bitēna, kas pirms 40 gadiem ordinēta un mūsu draudzes “Talciniekiem Latvijai” tik labi pazīstama. Ceru, ka 13. septembrī varēsim visi kopā būt Aizputes draudzes varenā un skaistā dievnamā, dievkalpojumā Dievam pateicoties par jaunizveidoto, kristīgo sadarbību un sadraudzību. Un vēl domājot vienu mēnesi uz priekšu, uz oktobŗa otrās puses došos uz Skotiju, kur notiek Porvoo baznīcu vadītāju, “Primates” sanāksme. Bet par to nākamreiz... šodien vēl jāraksta mūsu 2016. Baznīcas gadagrāmatai rakstus. Daudz par ko domāt, pateikties! Arī šorīt, kā katru dienu – arī par jums! Kristus mīlestībā lūdzu, lai svētīga jums katra diena!

+ Lauma

KONSEKRĀCIJA - APSTIPRINĀŠANA, UZDEVUMS, TICĪBA UN MĪLESTĪBA DIEVĀ!

Liekas, ka archibīskapes Laumas konsekrācijas dievkalpojums notika tikai vakardien, kad piedzīvojam archibīskapei Laumai izrādīto uzticības un mīlestības kulmināciju. Vai tas vispār varēja notikt vienā dievkalpojumā, vienā mirklī? Domāju, ka mums, daudziem, šis notikums paliks atmiņā kā dzīves pārveidojošs un ietekmējošs notikums, atceroties, ko tajā brīdī domājām un kā jutāmies... Mēģināšu, cik tas ir iespējams, dalīties no savas un mūsu, Milvoku latviešu ev. lut. Sv. Trīsvienības draudzes izjūtās, gatavojoties lielajai dienai un to piedzīvojot.

To, ka archibīskapei Laumai ir spējas un viņa ir piemērota LELBĀL garīgās vadītājas amatam, neviens neapšaubīja, bet īsti nezinājām, vai mūsu Baznīca ir gatava ievēlēt spējīgāko vadītāju, pat ja tā būtu sieviete. Pagājušā gada 15. oktobrī Bīskapa vēlēšanas pierādīja, ka mēs esam Baznīca, kura mīl Dievu un vēlas, ka mūs vada labākais un spējīgākais gans.

Liekas, ka archibīskapei pašai bija jāpiedzīvo Dieva grība un sauciens, lai piekristu kandidēt, apzinoties, ka tas ir Dieva izvēlētais ceļš. Tas bija jāapzinās arī mūsu draudzei, kura bija gatava atbalstīt Laumu gan viņas konsekrācijas dienā, gan arī viņas turpmākā kalpošanā. Tik neticami daudz cilvēku pielika savu roku, lai 19.aprīļa dievkalpojums visiem paliktu skaistā atmiņā. Mēs visi pazemīgi pateicamies, ka tajā svētdienas rītā sinoptiķu paredzētā lietus vietā visiem bija jāvelk saules brilles, lai pirms konsekrācijas dievkalpojumu dotos uz latviešu dievnamu un muzikāli pavadītu iespēju klusi lūgt, meditēt un pateikties Dievam.

Bija tik patīkami klausīties Dr. māc. Anitas Gaides virtuozajā ērģeļu spēlē. Kad sasveicinājos ar viņu, Anita man smaidot teica, ka viņa pateicas par iespēju spēlēt šīs burvīgās ērģeles! Burvīgās? Hm!! Nu mūsu draudzes ērģeles nav jau sliktas, un tās vienmēr skan skaisti, mūs pavadot mūsu dievkalpojumos, bet burvīgas? Tad, kad Anita sāka spēlēt, sapratu ka katrs instruments atdzīvojas un dod to labāko īsta meistara vai virtuozā spēlētis. Ar kādām debešķīgām skaņām mūs iepriecināja šīs 'burvīgās' ērģeles. Protams, visa Brusubāržu ģimene, kuru mēs, milvokieši, varam tik bieži dzirdēt, iepriecināja visus ar savām Dieva dāvanām. Lielu svinīgumu, prieku un pacilājumu deva Benjamiņa Alļes virtuozī spēlētā trompete. Bija patīess prieks, ka lielākā daļa garīdznieku, daudzie viesi, archibīskapi un bīskapi no citām valstīm, bijat klāt un dalījās ar mums sadraudzībā. Tur arī personīgi iepazinos ar Latvijas Evaņģēliski Luteriskās Baznīcas Bīskapu Eināru Alpi, ar kuru iepriekšējā vakarā sarunājos un kuram mēģināju ar visiem spēkiem izskaidrot, kā izskatās Green Bay jaka un Milwaukee Brewers sporta cepure, tā attēlojot cilvēku, kas viņu sagaidīs autobusa galapunktā. Laikam sarunas teksts un pati telefona saruna deva mums tuvības sajūtu, jo, kad Rūta Abakuka mani iepazīstināja ar viņu, tiešām jutu viņu kā brāli Kristū. Daudzas līdzīgas mazas un lielas atmiņas ir

radījušas tādas pašas sajūtas, kad dievludzēji sabrauca no Indianapolises, Londonas, Latvijas, Klīvlāndes, Austrālijas, Īrijas, Zviedrijas un citām vietām. Likās, ka mēs visi nācām no vienas kristīgas ģimenes.

Pats konsekrācijas dievkalpojums pienāca nemanot, un tajā pašā laikā likās, ka nevar vien sagaidīt. Bija bažas, vai visiem būs labi, vai iebrāucēji zinās, kur ievilkst elpu, vai mūsu pašu draudzes vecākā paaudze varēs tikt uz dievnamu vai varēs būt pietiekoši tuvu, lai redzētu, kur viņu mīļā mācītāja Lauma ienāk. Mēs bijām nobažījusies, ka tik nenokavējam archibīskapes Laumas ģimenes ienākšanu un, jo sevišķi, viņas mammas, jo mūsu draudze vēlējās viņai pateikties par mūsu mācītāju. Tajā brīdī arī viņas ģimene bija daļa no mūsējās. Nezinu, vai kāds tajā mirklī varēja noliegt to, ka Svētā Gara klātbūtne mūs ieskāva. Mūsējie bija visur, iesakot ar Brusubārža "Dzimtenes" kori, kuŗš bija pamats korim, kas dziedāja dievkalpojuma laikā. Pienāca citi koristi, kā bija aicināts, un koris 'auga'! Tā dziedātājiem vajadzēja veselu solu spārnu, jo koristi nāca no visām pasaules malām. Tajā pašā laikā, kamēr mēs gatavojāmies, mūsu pērminderi un draudzes padomes locekļi kāpa augstās kāpnēs, lai apmainītu izdegušās lampiņas, lai mēs visi labāk varam redzēt mūsu garīdzniekus, Laumu un jūs visus, kur jutāt līdzī, skatoties tiešraidī. Un tad...un tad nāca iekšā ļaudis, mācītāji, prāvesti, archibīskapi, LELBĀL Virsvāldes locekļi, visi, kuri savās dzīvēs ir jutuši aicinājumu kalpot tam Kungam un tagad ir klāt gan mums, gan Laumai, lai apliecinātu savu kristīgo mīlestību pret Viņu, citam pret citu un pret mums visiem.

Jāsaka, ka man pašai likās, ka dievkalpojums norit bez jebkādas aizķeršanās. Pat konsekrācijas svētīšanas brīdis, kuŗā archibīskape bija lūgusi, visiem dievludzējiem sadoties rokās un izveidot lūgšanu ķēdi. Piedzīvojam tādu svētību, ļaudīm savienojoties ne tikai ar rokām, bet caur skaistām tautas jostām un caur cilvēku sirdīm. Jāsaka paldies māc. Dr. Sarmai Eglītei, kas tik ļoti piestrādāja pie dievkalpojuma kārtības un šī brīža, lai viss tik labi un gludi notiktu. Archibīskapi Laumu konsekrēja Archibīskaps Elmārs Rozītis LELBĀL, Bishop Ragnar Persenius, Uppsalas Bīskaps, Zviedrijas luteriskā baznīca, Archbishop Michael Jackson, Dublinas archibīskaps, Īrijas anglikāņu baznīca un Bishop Jeff Barrow, Greater Milwaukee Sinodes bīskaps, ELCA Amerikāņu Luteriskā baznīca. Klāt bija daudzi LELBĀL garīdznieki un prāvesti, kā arī bīskapi un archibīskaps no Latvijas, Vācijas un Amerikas. Bija dziesmas, Dieva vārda lasījumi, uzruna, svētīšana, sprediķis, dievgalds...viss likās tādas svētības apmirdzēts. Tik daudz mīlestības cilvēku sejās, tik daudz lepnuma, tik daudz cerību. Likās, ka katrs mirklis ir skaistāks par bijušo...katrs nākošais nozīmīgāks par iepriekšējo.

Atskatoties atpakaļ uz dienu, varētu teikt, ka tā bija Dieva veidota mozaīka, kuŗā daudzi no mums un mūsu emocijas spēlēja zināmas lomas. Sākot ar to, ka archibīskapes ģimene bija tieši tur, turpinot, ko jau viņi ir darījuši visu šo laiku - Laumu atbalstot. Laulātais draugs Ivars, meita Zīle ar savu ģimeni un Kaija, abas nesa krustu, gan procesijai ienākot, gan arī, tai izejot. Pēc fotografēšanās ar amata brāļiem un māsām, nāca daļa, kuŗā ne tikai mēs varējām apsveikt archibīskapi, teikt apsveikuma runas. Netrūka ne nieka, jo speciāli mūsu speciālie pīrāgi, kurus burtiski saveda no visām Amerikas pusēm, gandrīz divi tūkstoši! Paldies!

Starp apsveicējiem lejas zālē bija mūsu pašu arch. emer. Elmars E. Rozītis un LELBAL prav. Priedkalns no Austrālijas; prav. Abakuks no Lielbritānijas; prav. Bērziņš no Vācijas; prav. Lazdiņš no LELBA un prav. Graufelde no Zviedrijas, kopā ar Uppsalas Bīskapi Ragnar Persenius. Apsveica arī prav. emer. Ivars Gaide, kas bija uzrakstījis vēltījumu archibīskapei Laumai, ko arī dziedājam dievkalpojumā. Sekoja viesi no citām baznīcām: Archbishop Michael Jackson no Dublinas, Īrijas anglikāņu baznīcas, kas arī nodeva apsveikumu no Kanteberijas Archibīskapi Justin Welby; no Evangelical Lutheran Church of America apsveica Bīskape Froiland un Bīskape emer. Halmarson, nododot sveicienus arī no Bīskapa Jeff Barrow, kas piedalījās dievkalpojumā un nesa sveicienus no Pasaules luterāņu federācijas general sekretāra Martin Junge. Sekoja Latvijas Evgēliksi Luteriskās Baznīcas archibīskapa Jāņa Vanaga apsveikums. Kopā no Vācijas uznāca Oberkirchenrat Denecke, Acting Director of the German National Committee of the Lutheran World Federation; Rev. Kasch, Director of the Lutheran World Federation Center in Wittenberg; Kirchenrat Rieth, Director of the Department of Mission, Ecumenism and Church Development of the Evangelical Lutheran Church of Wuerttemberg; Rev. Schoch, Presider of the German Evangelical Church in Latvia. Apsveica arī māc. Barbins no Amerikas Baptisu Apvienības. Garīdzniekus var redzēt klātpievienotā fotogrāfijā.

Turpinājās apsveikuma posms, kad Pasaules brīvo latviešu apvienības priekšsēža Kukaiņa apsveikumu nolasīja vietnieks; Amerikas latviešu apvienības sveicienus nesa tās valdes loceklis Ēriks Krūmiņš. No Daugavas Vanagiem mūs uzrunāja Andris Kursietis, ASV priekšnieks. Tad bija mana kārta un apsveicu visas mūsu draudzes vārdā mūsu

mācītāju, dāvinot Tijas Abulas izveidoto gleznu, kurā saredzamas visas Baznīcas gada krāsas. Ar Tijas Abulas palīdzību, draudze dāvinās archibīskapei stolas visās Baznīcas gada krāsās! Vēl sekoju apsveikums no viņas pirmās draudzes. Tos sveicienus nesa Ivars Bērziņš no Ņujorkas draudzes, kas arī tās Salas novada pārstāvis. Apsveicēju rindu noslēdza Studenšu korporācijas Spīdola! globāla konventa dāmas, to starpā no Mīlvokiem Kaija Petrovska un no Toronto māc. Dr. Anita Gaide. Viņa arī minēja, ka blakus Viļa Kolma brīnišķīgai kompozīcijai, ko dziedājam dievkalpojumā un kas veltījums archibīskapei, arī radās citas jaunas dziesmas, ieskaitot Ērika Ešnevalda kompozīcija: "Gaisma aust! Noslēdzās svētīgā diena ar pašas archibīskapes Laumas pateicība visiem, visiem - pāri visam Dievam, par šo neaizmirstāmo dienu un izjusto mīlestību. Viņa aicināja arvien kopā kalpot un lūgt, uzticēties.

Sakopojot savas domas un izjūtas, vēlos pateikt, ka tas, ka bijām klāt tik daudz no daudzām draudzēm un valstīm, man liecināja, ka Dievs bija atbildējis uz visu lūgšanu, kas izteikta 106. psalma 47. pantā - "Palīdzī mums, Kungs, mūsu Dievs, un pulcē mūs atkal kopā- no tām citām tautām, lai varam pateicībā slavēt Tavu vārdu un būt laimīgi savā lepnumā, ka drīkstam daudzīnāt Tavu slavu!" Todien katra klātbūtne liecināja, ka LELBĀL blakus stāv brāļi un māsas no tuvienes un tālienes, un cer kopā turpināt veikt Dieva darbu par godu Viņam un svētību latvju tautai.

Ir jau saprotams, ka runa ir par dažādām tautām, bet, kad archibīskaps Michael Jackson runāja, cik īpatnēja un globāla ir mūsu Baznīca un ka archibīskape Lauma savā sprediķī bija apstiprinājusi to, ka katrā laika posmā mūsu Baznīcai ir 'bijuši' citi "headquarters", bet mērķi tie paši, tad ir bezmaz vai tā, ka mēs esam darījuši neiespējamo. Mēs esam sasaukuši kopā luterāņus no visām pasaules malām, kas tic mūsu baznīcai. Tai ir stipri pamati un kaut gan laiki un situācijas mainās, mums, turpinot darbu, nav jauztraucās par pamatu grīžošanu, jo šie pamati ur likti no ticības Dievam un Latvijai!

Pašās beigās gribēju pieminēt, ka daudz mūsu draudzē vai ar mūsu draudzes piedalīšanos ir noticis šos pēdējos sešus mēnešus. Mēs oktobrī Mīlvokos uzņēmām Sinodi. Likās, ka visi jutās labi. Protams liels paldies Tijai Abulai, kura pielika lielu darbu gan organizējot Sinodi, gan arī konsekrācijass dievkalpojumu, kā arī palīdzot ar LELBĀL plenārsēdes uzņemšanu. Daudzi pielika savu roku abu nozīmīgo notikumu plānošanā un izvešanā. Neviens paldies nebūs pietiekams, pasakoties mūsu draudzes dāmām, kuras bez mitas gādāja, lai visiem būtu labi, un bija!! Par viņu burvīgo sadarbību pārliecinājāties konsekrācijas klusās lūgšanas un meditācijas rītā, kurš notika mūsu draudzes baznīcā. Ir tik viegli vadīt un lūgt, ja paši palīgi atdod savu sirdi cilvēkiem, kalpojot Dieva mīlestībā. Vēlam mūsu archibīskapei veselību, spēku, pacietību un Dieva mīlestību, jauno amatu veicot.

Sandra Kalve

Mīlvolu latviešu ev. lut. Sv. Trīsvienības draudzes priekšniece

**LATVIAN EV. LUTHERAN
HOLY TRINITY CHURCH IN MILWAUKEE
1853 N. 75TH STREET
MILWAUKEE, WI 53213-2223**

**Non-profit Org.
U.S. Postage
Milwaukee, WI
Permit No. 5021**

CHANGE SERVICE REQUESTED

PRINTED MATTER